

Nr 159.

Av herr **Spångberg m. fl.**, om en särskild ersättning till vissa tjänstemän vid statens järnvägar.

Vid 1931 års riksdag beslöts i anledning av en kungl. proposition, nr 128, att tillerkänna tjänsteman vid statens järnvägar, vilken huvudsakligen sysselsättes i växlingstjänst, en ersättning med 45 öre för varje tjänstgöringsdag, därunder han enligt fastställd turlista under sex timmar sysselsattes i sådan tjänst. Härmed avsågs att lämna en ersättning för de stora påfrestningar i arbetet, slitning av kläder och skodon samt den olycksfallsrisk ifrågavarande arbete medförde.

Järnvägsstyrelsen hade i skrivelse till regeringen beträffande frågan om ersättning i växlingstjänst framhållit de svårigheter och risker, som äro förknippade med denna tjänsteutövning.

Kommunikationsverkens lönenämnd anförde i ärendet bland annat följande: »Växlingsarbetet, som måste utföras i det fria, oberoende av rådande klimatiska förhållanden, är rent fysiskt sett synnerligen ansträngande, är på grund av sin natur förenat med stort ansvar och innebär dessutom för den tjänstutövande stora risker för olycksfall. Tjänstgöringen vid vagnsväxlingen är ock ägnad att förorsaka befattningshavarna ökning i kostnaderna för den personliga utrustningen i följd av den uppkommande starka slitningen av kläder och särskilt av skodon. Starka billighetsskäl tala sålunda för att den personal, som sysselsättes vid denna speciella tjänstegren, på något sätt ekonomiskt kompenseras för den större påfrestning i skilda hänseenden, för vilken den är utsatt.»

Samma synpunkter hade av departementschefen understrukits i den proposition, som låg till grund för riksdagens beslut.

Vid behandlingen i riksdagen anfördes från kommunistiskt håll vissa farhågor för att direktiven för ersättningens utbetalande skulle kunna komma att tolkas så, att många stationskarlar, som ha blandad tjänstgöring, skulle kunna komma att sysselsättas i växlingstjänst exempelvis $5\frac{1}{2}$ timmar om dagen utan någon som helst kompensation.

Dessa farhågor ha också besannats. På många stationer sysselsättas stationskarlar huvudsakligen med växlingstjänst varje dag utan att därför erhålla ett enda öre i kompensation. Många exempel härpå ha erhållits från skilda håll.

Då växlingspengarna äro avsedda att utbetalas såsom kompensation för särskild ansträngning, olycksfallsrisk och slit av kläder, är det tydligt, att nuvarande förhållande måste framkalla ett starkt och berättigat missnöje hos personalen.

För att åstadkomma rättelse i berörda avseende är det nödvändigt med ändrade bestämmelser för ersättnings utbetalande. Bästa sättet härvid torde vara, om ersättningen åt personal i växlingstjänst utginge för tjänstgöringstimme. Den i växlingstjänst sysselsatte erhöle då kompensation för det arbete, för vilket riksdagen har beslutat ersättning skall utgå, i förhållande till den tid arbetet utfördes.

Med stöd av vad här anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att till tjänsteman vid statens järnvägar, vilken sysselsättes i växlingstjänst, må utgå särskild ersättning med 8 öre för varje tjänstgöringstimme, varunder han sysselsatts i sådan tjänst.

Stockholm den 22 januari 1932.

Aug. Spångberg.

Karl Kilbom.

Viktor Herou.

Edoff Andersson.

Nils Flyg.

Verner Karlsson.

Oscar Öhman.

J. P. Dahlén.
